

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

เขาวงพระจันทร์

เออ เรื่องเวียงจันทน์ที่ไปประชุมเมื่อวานนี้ เรื่องเรียบริ้อยมายังไงบ้างละ (เรื่องเครื่องรางของขลังไม่ให้มี หลวงตาเทศน์แล้วรับผ้าป่า นี่ตอนหนึ่ง อีกตอนหนึ่งเขานิมนต์ให้ค้างด้วย อันนี้แล้วแต่หลวงตาพิจารณาว่าควรจะค้างไม่ค้าง ถ้าค้างก็ค้างในสถานทูต ถ้าไม่ค้างเทศน์รับผ้าป่าแล้วก็กลับมาครับ) เรื่องค้างคงไม่ค้างแหละ เพราะระยะนี้ก้าวเข้าฤดูร้อน อากาศร้อนกับธาตุชั้นธัมมบีบกัน ไม่ค่อยสะดวกสบาย ไปก็ไปเทศน์ให้เสร็จแล้วก็กลับมา ไม่ค้างแหละ โอ้ ลำบากนะ

(กราบเรียนต่อครับ ปัจจัยต่างๆ ที่ได้จากงานนี้เราจะเอาไปช่วยโรงพยาบาล ๑๕๐ เตียง เป็นชื่อโรงพยาบาลนะครับ เขาสร้างตึกสงฆ์อาพาธไว้หลังหนึ่ง มีแต่ตึกเฉยๆ ยังขาดเครื่องมือ เขายากให้หลวงตาเมตตาไปช่วย รวมแล้วประมาณ ๘ ล้านบาท เขายังไม่ได้ขอมมา เพียงแต่พูดในที่ประชุม) เราที่จะไปเทศน์ที่เวียงจันทน์นี้ทั้งหมดเราไปเพื่อประเทศลาวล้วนๆ คือเราไม่เอาอะไรเลย ไปเทศน์เพื่อสงเคราะห์ มีเท่าไรๆ ทุ่มเข้าไป เราไม่เอาอะไรทั้งนั้น ที่ว่าเท่านั้นเตียงเท่านั้นเตียง เราจะได้เอามาคิดไว้เราจะได้สิ่งเดียว ความหมายว่านั่น เตียงเขาขาดเท่าไรๆ (เขาจะแจ่งมาละครับ) นั่นละให้ทางนั้นแจ่งมา เราก็จะได้นำเรื่องนี้ไปพิจารณาแล้วก็สั่ง

ก็มันไม่มีจริงๆ มันจนจะให้ว่าไง ทนอยู่อย่างจนๆ เรายังพอมีพอเป็นพอไป อันนั้นไปไม่มีเลย เพราะฉะนั้นถึงได้ทูลลงไป ครั้งแรก ๑๔ ล้านตา ครั้งที่สอง ๑๖ ล้านเป็น ๓๐ ล้านทันที ก็มันไม่มีอะไร นี่ปรากฏผลขึ้นมาเป็นที่พอใจมากนะ ตั้งแต่เราให้เครื่องทานี้แล้ว คนที่หายตาบอดเยอะว้างนั้นนะ (เขาช่วยเหลือไป ๕๐๐ กว่าคนแล้วครับ) นู่นนะดูซิ ทางเราช่วยเหลือไป เรื่องเงินเราไม่มี มีแต่น้ำใจ เงินมาเท่าไรไหลออกตลอด สำหรับเราไม่มีแอ้งเก็บน้ำ ไหลเตลิตเปิดเปิง

พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้ระลึกถึงที่เราไปลพบุรี ไปเขาวงพระจันทร์ อยู่กรุงเทพฯ พวกลูกศิษย์เขามาขอร้องให้เราไป ขอแล้วขอเล่าของจนรำคาญ ผู้ฟังนะ เออ ยังไงกันตกลงก็ต้องฝันไปให้ ไปถึงนู่นก็มีตพอดี ไปวัดตินเขาวงพระจันทร์ พอฉันเสร็จแล้วก็ยกออกไปให้เขาต้อนรับกัน จากตินเขาขึ้นไปพวกทหารขึ้นใช้เวลาเท่าไร คือมีพวกทหารอยู่ข้างบน คนธรรมดาขึ้นนี่ต้อง ๓ ชั่วโมง สรุปแล้วว่าเราเร็วกว่าพวกทหารพวกประชาชน เพราะเราไปคนเดียว ไปก็ต้องถามเขาเสียก่อน หาอุบายถาม จากนั้นไปถึงนั้นการเดินทางประมาณสักเท่าไร ประเภทไหนๆ เดินทางสั้นยาวเท่าไร เช่นทหารเดินใช้เวลาก็ชั่วโมง คนธรรมดาเดินใช้เวลาเท่าไร ถาม พอได้ความชัดเจนแล้ว เราก็คำนวณดู

พวกที่ไปด้วยมันมีแต่พวกสี่ขาทั้งนั้น สองขาไม่มี คือคลานไป คนนั้นก็ไปคนนี้ก็ไป โอ๊ย ถ้าไปกับพวกนี้ภูตตายพอดี เราคิด พอยกอาหารให้เขารับประทานแล้ว ก็หาอุบาย มาเมื่อคืนนี้มีตไม้ได้ดูทิศทางอะไรๆ วัดนี้อยู่ตีนเขา จะไปเที่ยววัดก่อนเรว่างั้น ปลอ่ยให้เขารับประทานกัน เพราะเราจะไปคนเดียว ๒ ชั่วโมงเป่งเลย จากตีนเขาถึงเขาวงพระจันทร์ ทหารเขาก็ต้อง ๒ ชั่วโมง ๒๕ นาที ก็ว่าเป็นที่หนึ่งละทหาร แต่เรา ๒ ชั่วโมง ไปคนเดียว เพราะรู้แล้วว่าถ้าไปกับผู้หญิงเราตายเลยละ มันมีแต่พวกสี่ขาทั้งนั้น จะสู้ไหวหรือ ก็ไปเลยละ ๒ ชั่วโมงเป่งเลย พอตีขึ้นถึงเขาวงพระจันทร์ พอตี ๒ ชั่วโมง เราไปคนเดียว ไม่มีใครจะเดินได้ง่ายๆ ๒ ชั่วโมง มีแต่เลยกว่านั้นๆ

การเดินทางเราเก่งแต่ไหนแต่ไรมา คือการเดินทางก็ให้เลย มันคงได้ไปตามแถวตามแนว พ่อตาเราเดินเก่ง ถ้าเดินไป ๒ ชั่วโมงแล้วใครเดินตามไม่ทันแหละ คือไปไหนมาไหน ถ้าเดินตั้งแต่ ๒ ชั่วโมงขึ้นไปแล้วยิ่งก้าวหน้านะ ให้ถอยไม่มีพ่อตาเรา เราก็ลักษณะเดียวกัน ลง ๒ ชั่วโมงกว่าไปแล้วที่นี้มันพุ่งของมันเลย เราขึ้นไปดูเขาวงพระจันทร์ มีคนหนึ่งอยู่นั้นว่าเป็นหมอดู มันแปลกตาเรา คือถ้าธรรมดาแล้วเรียกว่าเรากับคนนี้จะต้องมีอะไรกันแน่ๆ ตามันจับเราตลอดเวลา แต่มันไม่รู้ว่าจะดูมัน มันดูเรานี่ดูแบบอ้าปากพร้อม

เราไปคนเดียว ท่านมาอะไรมายังไง ชักเรา มันรักษาเขาวงพระจันทร์ ไปถึงแล้วเราก็เที่ยวนั้นเที่ยวนี่ มันจ้องเราตลอดเวลา ท่านมาองค์เดียวหรือ มาองค์เดียว องค์เดียวจริงๆ หรือ ท่านมาจากไหน ไล่เบียเราเลย เราก็บอกว่ามาจากกรุงเทพ เพราะลูกศิษย์ลูกหาเขาอยู่นั้น ค่อยเชื่อที่นี้ ที่แรกไม่เชื่อ มองดูลักษณะไม่ใช่คนประเภทนั้นว่างั้นพูดน่าฟังอยู่นะ ดูลักษณะมานี้ไม่ใช่คนเดียวเป็นแบบออบออบๆ อืดอาดเนือยนายมองดู แล้วว่ามาคนเดียวมายังไง ดูอะไรมันเข้ากันไม่ได้กับคำพูดที่ท่านมา แต่เราก็ไปแบบเราจริงๆ จ้องดูตลอด แกเป็นหมอดูด้วย

พอดูนั้นดูนี้เสร็จแล้ว แกจับจ้อง ถ้าหากว่าธรรมดาเรียกว่าเรากับแกมีอะไรกัน แต่เราเป็นพระไม่เคยเห็นกัน เขาไม่เคยเห็นเราเขาก็อยากดูเป็นธรรมดา ตาจับตาจ้องเขาไม่รู้ว่าจะเราดูเขา มีแต่เราดูเรา อ้าปากด้วย เราเป็นเหมือนควายตัวหนึ่ง ฉะ ดูตลอดเลย เสร็จแล้วปั๊บปั๊บก๊ว ขอดูลายมือหน่อย โอ้ มันมีอันนี้เองที่มันจ้องๆ ขอดูลายมือหน่อย พุดอะไรไม่เข้ากับกิริยาที่มาเขาว่างั้น กิริยาที่มาไม่ใช่พระธรรมดา แกพูดอย่างนั้นแปลกๆ อยู่ ดูลักษณะท่าทางทุกอย่างไม่ใช่พระธรรมดา แล้วว่ามาคนเดียวยังงี้ เราก็เลยบอกพวกญาติโยมเขาอยู่ข้างล่าง คือถ้ามากับเขาเที่ยงก็ไม่ถึงแหละ เราถามเหตุผลเรียบร้อยแล้ว พอเขารับประทานกันเราก็หลบปั๊บไปคนเดียวเลย

แกจึงมาดู จะมีแปลกๆ อยู่ล่ะ เราก็ไม่เคยถามแก แกเป็นคนดูคนที่ตกนทหาย เรา เราไม่ถามเลยละ แกเก่งก็ให้แกดูเอา ของเราเราพร้อมหมดแล้วอยู่นี้ ดูไม่ดูมันก็ รู้อยู่แล้วรู้เจ้าของใช้ใหม่ล่ะ ให้แกทหายดู มีแปลกๆ อันหนึ่ง โอ้ นี่มีเท่าไรหมด มัน ขบขันตรงนี้ละ มีเท่าไรหมด ทางนี้เปิดโล่งเลยทีเดียว ไม่มีเก็บว่างั้นนะ มีเท่าไรหมด บอกชัดๆ เลยแบบไม่สงสัยนะ นี่ๆ ทางนี้ไปนี้มีเท่าไรหมด ท่านอาจารย์นี่ไม่มี แต่ไม่ จน แกพูดน่าฟังนะ พูดอย่างซึ่งซังตึงตัง เพราะเราไปมันน่าสนใจนี้ อยู่ๆ ไปคนเดียว ดู ลักษณะท่าทางจะดูอะไรมันก็ทหายากอยู่ล่ะว่างั้น แกจึงจ้องเราตลอด

เรามันเป็นได้ทุกแบบ ไปแบบเชื่อๆ ซ่าๆ อ้าปากก็ไป เขาหลับตาเราก็หลับ เขาลืมตาเราก็ลืม ดูตามลักษณะของคนปฏิบัติต่อคน เขาไม่รู้ว่าเราดูเขาแน่ แต่เขาดูเรานี่ดู อ้าปาก เราดูเขาเขาไม่รู้ละ แกก็มาทหายว่ามีเท่าไรหมด นี่ๆ เปิดโล่งหมดเลย มีอะไร หมด ไม่มีละท่านอาจารย์ แต่ก่อนยังหนุ่มเขาเรียกอาจารย์ ท่านอาจารย์ไม่มี แต่ไม่จน ว่างั้นนะ เปิดโล่งหมดเลย ทางเข้าทางออกเสมอกันหมด แกพูดน่าฟังอยู่นะ

เขาวงพระจันทร์ไปหนหนึ่งเท่านั้นละ พวกนี้ไม่ได้ไปกับเรานะ ที่ไปด้วยนี่นะ พอ เขากำลังรับประทานอาหารเราก็หลบนั้นหลบนี้เปิดไปคนเดียวเลย สองชั่วโมงเป็งถึงเขาวงพระจันทร์ แม้แต่ทหารก็สองชั่วโมงครึ่ง เราสองชั่วโมงเป็งถึง เพราะเราแข็งแรงการเดิน เดินเก่งมากนะไม่ใช่เล่น ถ้างได้เดินได้สองชั่วโมงขึ้นไปแล้วใครตามไม่ทัน นี่มันจะเป็นเพราะเป็นสายเดียวกับตา เข้ากันได้กับตา ตานี้เดินเก่งมากเทียว นี่ก็ลักษณะนั้น ถ้างได้เดินตั้งแต่สองชั่วโมงขึ้นไปแล้วมันยังแข็งแรง ดึดผิงๆ เลย อย่าว่ามันจะอ่อนนะ ที่นี้ใครตามไม่ทันละ สองชั่วโมงรอใครไม่ได้ ถ้างต้องไปนั่งคอย จะไปรอเฉยๆ ไม่ได้ มันแรงเครื่องของมันอย่างนั้น ไปคนเดียวเท่านั้น ที่เขาวงพระจันทร์ไปคนเดียว

แกมาทหายเราก็น่าฟังอยู่ แต่ไม่เคยถามแก แกเป็นคนทหายเองๆ ว่าโล่งไปหมด ท่านอาจารย์นี่ไม่มีแต่ไม่จน ไปไหนเปิดโล่งหมดแก้ว แกดูลายมือแก้วเส้นนี้ๆ วรรค์ หมดเลยละ ไม่จนแต่ไม่มี มีเท่าไรหมด แปลกอยู่นะแกพูด แต่ไม่จน ทางเข้ากับออก มันเป็นอันเดียวกันเลย ไหลเข้าไหลออก น่าฟังอยู่นะแกพูด แกเป็นหมอดูแก้ว

วันนี้ก็จะไปธุระอีกอยู่นะ นี่จะเก้าโมงแล้ว ส่วนทางเวียงจันทน์ก็เป็นอันว่าตกลง เรียบร้อยแล้ว บอกเราไม่ค้าง เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไปแล้วกลับไม่ค้าง เขาจะให้ค้างไม่ ค้าง แต่การไปคราวนี้ต้องเตรียมของไปเหมือนกันนะ เตรียมของไปดั่งที่เราเคยเตรียม ไป (ของยังเต็มอยู่ ที่เก็บไม่มีนะครับ ที่หลวงตาให้ ๑๑ คันคราวที่แล้ว) โอ้ กว่าเราจะไปมันก็กินหมดแล้วแหละ (เดี๋ยวถามเขาไปอีกทีหนึ่งว่า มีที่ว่างเก็บไหม หลวงตาจะไป ให้อีก) นั่นซิ อย่างนั้นละถ้าทำอะไร ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละ ทำเหาะๆ แหะๆ ไม่ เป็น ถ้าทำ ใส่ปิ้งเลยๆ

พอดีท่านเจ้าคุณก็จะขอให้ไปทอดกฐินที่วัดโพธิ นี่ก็รับแล้วจะทอดให้ ทางวัดโพธิท่านขอให้ทอดกฐินให้ท่าน เนาะ แปลกอยู่นะ ก็จะทอด ตกลงเราเคยทอดบ้านแพง มาหลายปีติดกัน สงสารวัดบนเขา สงัดดีเราเคยพักอยู่แล้วตั้งแต่ท่านบุญมีอยู่ที่นั่น เราไปเสมอไปพักอยู่ที่ข้างบน แต่ท่านบุญมีลงมาแล้วเราก็เลยไม่ไปอีกเลย นั่นวัดหนึ่ง แล้วก็วัดชัยมงคล วัดชัยมงคลที่เราเคยพักนี้พ่อแม่ครูจารย์เคยพักอยู่นั้นนะ ที่แรกเป็นกลางดงนะนั่น นู่นบ้านเขาห่างเป็นกิโล ดงทั้งนั้นต่อกันมา รอบวัดนี้มีแต่ดงทั้งหมด ท่านไปพักอยู่กลางดง สร้างวัดอยู่ที่นั่น พอท่านมาแล้วก็เลยกลายเป็นวัดขึ้นมา นั่นละที่เราติดตามอยู่เพราะเหตุนี้เอง กฐินก็ไปทอดให้สองปีสามปีติดกัน ปีนี้ตกลงวัดโพธิเลยมาขอให้เราไปทอด เราจะทอดให้วัดโพธิ เป็นอันว่าข้างนอกลมหมดจะเข้าวัดโพธิแห่งเดียว แต่ยังไม่ได้กำหนดวันกับท่านเจ้าคุณท่านจะวางตอนไหน ตอนไหนก็ไม่ยากตกลงกันวันไหนเอาวันนั้นละเท่านั้นพอ

(หลวงตาครับ ทองคำ ๓ สลึง เงิน ๑๐,๕๐๐ ครับ) เอ้อ พอใจๆ มาจากไหนล่ะ จังหวัดไหน (ศรีสะเกษค่ะ) เอ้อ ดีแล้ว พอใจๆ นี่ละเราชนสมบัติเข้าคลังหลวงของเรา เรามีแต่กวันเข้ามานะ เราช่วยชาติช่วยจริง ๆ กวันเข้ามา ๆ หมดเลย ไม่ออก มีแต่เข้าเข้าทั้งนั้น เพราะเราไม่เอาอะไร เราบอกแล้วเราไม่เอา เราพอทุกอย่างแล้วเราไม่เอา มีแต่ช่วยโลก จะได้อะไรมามากน้อยหมดเลย เราว่าไม่เอาไม่เอาจริง ๆ ไม่เหมือนใครนะนี่ว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลย พิจารณาทางด้านจิตใจเรียบริ้อยแล้วออก ๆ ๆ ตามนั้น นี่เราก็มีแต่ช่วยโลก สำหรับเราเองเราไม่เอาอะไร นั่น เขาเขียนไว้ข้างหน้า เงินวัดป่าบ้านตาดเป็นเงินเพื่อโลกเขาว่า ใครไปเขียนก็ไม่รู้ เราก้ทำมาแล้ว เขาเพิ่งมาเขียนมีหลัง มีอะไรไม่มีเหลือละวัดนี้ออกหมดเลย เราช่วยโลก

กฐินวัดโพธิก็จะกำหนดวัน สำหรับวัดเรานี้กะว่า พอออกพรรษาแล้วเป็นวันเสาร์ อาทิตย์ข้างหน้าห่างกันไม่ต่ำกว่าห้าหรือหกวันก็ตั้งกฐินปั๊บ พอเราทอดของเราปุ๊บ บริษัทบริวารฝ่ายกรรมฐานจะพริบละออก คือพอทอดเราวันนี้แล้วตอนบ่ายเขาอาจจะไปก็ได้ แต่วันอาทิตย์วันหลังนี้เต็มไปหมดเลยละ ไปทั้งหมด รอวัดเราเป็นวัดแรกในสายกรรมฐานที่ทอดกฐินกัน เราก็จะทอดก่อน พอทอดเสร็จแล้วบรรดาบริษัทบริวารก็ออกเที่ยวทอดกฐินทั่วกันหมด ก็หมดเท่านั้นตอนกฐิน จากนั้นก็ไม่มีอะไร เวียงจันทน์ก็ผ่านไปแล้วตั้งแต่เดือนมีนา ที่จุดใหญ่ก็คือทอดกฐินวัดโพธิหนึ่ง กับเวียงจันทน์ตอนที่จะไปข้างหน้าหนึ่ง

(เวียงจันทน์ ๓๑ มีนา) ดูว่าก็เตียงไม่รู้เนาะ ขาดมาเท่าไรกำลังให้ทางนู้นเขียนดูรายการที่ขาดทางโรงพยาบาลเวียงจันทน์ มีอะไร ๆ ขาดให้เขียนรายการมา ทางนี้จะได้พินิจพิจารณาแล้วสั่งตามทีเห็นสมควร ก็คงไม่น้อยละ หลายล้านอยู่ เพราะขาดเขินมาก

เวียงจันทน์ เพียงตาเท่านั้นก็ไป ๓๐ ล้านแล้ว ครั้งแรก ๑๔ ล้าน ครั้งที่สอง ๑๖ ล้าน เฉพาะตา ต่อจากนั้นก็กว้านไปหมดนั้นละ อะไรขัดข้อง เช่นอย่างเตียงนอนขาด เท่าไรๆ กำลังให้เขาเขียนรายการมา พอรายการมาเสร็จแล้วก็จะมอบให้หมอฮ้วนเป็นคนส่งเลย ส่งไปเวียงจันทน์ เรื่องใหญ่ก็มีอยู่ที่เวียงจันทน์แห่งนี้ มองดูทางด้านไหน ไม่มี ออกพรรษาแล้วก็เป็นวัดโพธิ์ ที่ไหนอีกดูไม่มีนะ มีเท่านั้นละ ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*